

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 9. Non omnia, quæ exprimuntur in forma Latinorum, tradita à
Concilio Florentino, sunt de essentia formæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

doti delegare potest, ex potestate Ordinis. Idque reliqui etiam Episcopi in suis Diocelibus possunt, si Episcoporum Episcopus id sibi apud Latinos non reservasset. Fateor itaque, confirmandi potestatem ordinariam, & independentem a quocumque alio, sic Episcopo competere, ratione Ordinis seu Consecrationis Episcopalis. ut ea simplici Sacerdoti, ex vi Ordinis & Consecrationis sacerdotalis non competat, sed solum potestas remota & aptitudinalis in quantum Sacerdos ex vi Ordinis sui idoneus est ad hoc, ut ipsi, tamquam delegato, ministerium hujus Sacramenti ab Episcopo committi queat, sine qua delegatione Confirmatio ab illo collata irrita foret & nulla.

CAPUT IX.

Non omnia, quae exprimentur in forma Latinorum, tradita a Concilio Florentino, sunt de essentia formae.

Probatur, quia non omnia, quae exprimentur in forma illa Latinorum, habentur in forma Graecorum; hac utique *signaculum domini Spiritus sancti*. Sed omnia, quae sunt de essentia formae, habentur in forma Graecorum, quae cum antiquissima sit, & à Patribus Graecis, ab ipsa etiam sexta Synodo Generali canone 95. tradita, de ejus valore rationabile dubium esse non potest. Cum extra dubium sit, apud Graecos valide administrari, & à Patribus Graecis valide administratum fuisse Sacramentum Confirmationis. Quomodo enim Graeci alias nunquam à Latinis de invalida illius administratione fuissent reprehensi? Quomodo Romae, scientes & approbantes S. Pontifice, in Ecclesia S. Athanasii, sub illa forma Confirmationis Sacramentum permitterentur conferre? Quomodo Romanus Pontifex approbasset sextam Synodum, in qua tradita fuisset invalida Confirmationis forma? Quomodo forma illa permixta fuisset omnibus Graecorum Euchologiis inferi? Illam Marcus Ephesius in Concilio Florentino protulit, nec à Latinis reprehensus fuit. Illam examnavit S. Congregatio Cardinalium, ab Urbano VIII. erecta ad examinandum Rituale Graecorum, nec quoad formam illam reformavit, sed Rituale illud, cum forma illa, recedi permittit.

Quae cum ita sint, manifestè sequitur, neque distinctam expressionem trium Personarum SS. Trinitatis esse de essentia formae; neque haec verba, *signo crucis*; neque illa, *chrysmate salutis*, neque verbum *signo*, neque *confirmito*, neque pronomen *te*, formaliter & expressè positum. Nihil enim horum exprimitur in forma Graecorum. Sed pronomen designans personam confirmatam, & verbum designans actionem Ministrum, ex sensu Ecclesiae Graecae, externaeque actionis Ministrum circumstantia subauditur, ut sensus sit: *Accipe*, vel tibi *signaculum domini Spiritus sancti*. Quomodo in hac forma Calicis, apud Lucam: *Hic Calix novum Testamentum in meo sanguine*, spectatus omnibus, subauditur est.

CAPUT X.

Subiectum Sacramenti Confirmationis.

Subiectum capax hujus Sacramenti non est nisi homo baptizatus, nec istud Sacramentum valide recipit, qui non est baptizatus. Quia, ut S. Thomas ait q. 72. a. 6. *character Confirmationis ex necessitate praesupponit characterem baptismalem*, ita scilicet, quod si aliquis non baptizatus confirmaretur, nihil reciperet, sed oporteret iterum.

Tom. III.

ad ipsum confirmari post Baptismum. Cujus ratio est, quia sic se habet Confirmatio ad Baptismum, sicut augmentum ad generationem. Manifestum est autem, quod nullus potest promoveri in aetate perfectam, nisi primo fuerit natus. Et similiter, nisi primo aliquis fuerit baptizatus, non potest Sacramentum Confirmationis accipere.

Omnis vero homo viator, baptizatus, sive adultus, sive infans, est subiectum capax hujus Sacramenti. cap. omnes de Consecrat. dist. 5. Quod attinet ad infantes, olim consuetudo plerumque fuit ipsos statim post Baptismum confirmandi, teste Tertulliano l. de Bapt. c. 7. & 8. atque Innocentio I. epist. ad Decentium. Quae consuetudo apud Graecos etiamnum perseverat, ut constat ex eorum Euchologiis.

Sed hodierna Latinorum consuetudine infantes ante septimum non confirmantur. Idque verant Concilium Mediolanense I. sub S. Carolo Borromeo tit. de his quae pertinent ad Sacram. Confirm. Synodus II. Cameracensis, Audo-marensis, Iprensis, &c. Enimvero minus expedit ante rationis usum confirmari, inquit Catechismus Romanus de Confirm. §. 18. imò expedit rationis usum expectari, eò quod ratione utentes majorem reverentiam & fructum Sacramentum illud suscipiant, & ante non sit capacitas confitendi nomen Domini.

Ob hanc incapacitatem Marcellus, Valentia, &c. censent perpetuo amentes convenienter non confirmari. Verum S. Thomas q. 72. a. 8. ad 2. Sotus, Sylvius, & Doctores passim contrascribunt. Sunt enim capaces effectus Confirmationis, magnaque ex eo percipiunt utilitatem.

Nec dubium quin periculosè infirmantes confirmandi sint, si petant. S. Thomas ibidem ad 4. *Ut* (inquit) *in resurrectione perfecti appareant*, secundum illud Ephes. 4. *donec occurramus omnibus in virum perfectum, in mensuram aetatis plenitudinis Christi. Et ideo Hugo de S. Victore dicit, omnino periculosum esse, si ab hac vita sine Confirmatione migrare contingeret. Non quia damnaretur (nisi forte propter contemptum) sed quia detrimentum perfectionis pateretur. Unde etiam pueri confirmati decedentes majorem gloriam consequuntur; sicut & hic majorem continent gratiam.*

Propterea laudabilis in Hispania mos est, super oleo ultimo afficiendos, confessos & communicatos, Sacramento Confirmationis roborare. Valdeus in Candelab. de Extr. Uel. n. 41. Quintana duennas singul. tr. 2. fig. 2. n. 2. Neque enim ideo solum quis confirmatur, ut nomen Domini fortiter confiteatur, sed & ut fortiter aggrediatur quicquid ad vitam christianam perfectionem, atque ad majorem Dei gloriam pertinet.

Etiam emergenti utiliter confirmantur. Si quidem ex historicis fide dignis constat, plerisque ex ipsis hujus Sacramenti susceptione curatos fuisse, ut videre est apud Basilium Pontium p. 5. c. 1. Et verò S. Bernardus in vita S. Malachiae refert, puerum lunaticum, hujus Sacramenti susceptione, à Malcho, Malachiae praepotore, curatum.

Potè eos qui adultè jam aetate confirmandi sunt, siquidem hujus Sacramenti gratiam & dona consequi cupiunt, non solum fidem & pietatem adferre, sed & graviora etiam peccata, quae admisserunt, ex animo dolere oportet (inquit Catechismus Romanus loco citato) *qua in re laborandum est, ut peccata etiam prius confiteantur* (ad hoc quippe tenentur conscientiam peccati mortalis habentes, ut ex can. ut jejuniis de Consecr. dist. 5. atque ex Concilio Rothomagensi, Turonensi, Remensi, Bituricensi, Aquenti, &c. lib. 1. cap. 23. probavimus) & *Pastorum cohortatione ad jejunia, & alia pietatis opera incitentur.*

K 2